

Kuba

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 2010 r. w sprawie sytuacji więźniów politycznych i więźniów sumienia na Kubie

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie sytuacji na Kubie, w szczególności rezolucję z dnia 17 listopada 2004 r., z dnia 2 lutego 2006 r. i z dnia 21 czerwca 2007 r.,
 - uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie corocznych sprawozdań na temat sytuacji w zakresie praw człowieka na świecie w roku 2004, 2005, 2006, 2007 i 2008, a także politykę Unii w zakresie praw człowieka,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 grudnia 2006 r. w sprawie monitorowania nagrody im. Sacharowa¹,
 - uwzględniając oświadczenie prezydencji Rady z dnia 14 grudnia 2005 r. w sprawie Dam w Bieli, jak również poprzednie oświadczenia, z dnia 26 marca 2003 r. i z dnia 5 czerwca 2003 r., w sprawie sytuacji na Kubie,
 - uwzględniając wspólne stanowisko Rady 96/697/WPZiB, przyjęte w dniu 2 grudnia 1996 r. i okresowo aktualizowane,
 - uwzględniając konkluzje Rady do Spraw Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych dotyczące Kuby, z dnia 18 czerwca 2007 r., z czerwca 2008 r. i z dnia 15 czerwca 2009 r.,
 - uwzględniając oświadczenia rzecznika Wysokiej Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa / wiceprzewodniczącej Komisji Catherine Ashton oraz przewodniczącego Parlamentu w sprawie śmierci Orlanda Zapaty, więźnia politycznego i więźnia sumienia na Kubie,
 - uwzględniając art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że ochrona powszechności i niepodzielności praw człowieka, w tym praw obywatelskich, politycznych, gospodarczych, społecznych i kulturowych, nadal stanowi jeden z głównych celów Unii Europejskiej,
- B. mając na uwadze, że dziesiątki niezależnych dziennikarzy, dysydentów prowadzących działalność pokojową oraz obrońców praw człowieka, w większości należących do demokratycznej opozycji, przebywają wciąż w więzieniach na Kubie za korzystanie z praw podstawowych, a mianowicie wolności wypowiedzi i wolności zgromadzeń,
- C. mając na uwadze, że w 2005 r. Parlament przyznał nagrodę im. Sacharowa za krzewienie wolności przekonani kubańskiemu stowarzyszeniu Dama w Bieli; mając na uwadze, że fakt, iż kubańskie władze nie udzieliły Damom w Bieli zgody na wyjazd do siedziby Parlamentu

¹ Teksty przyjęte, P6_TA(2006)0601.

w celu odebrania nagrody, narusza podstawowe prawo człowieka, a mianowicie prawo do swobodnego opuszczenia własnego kraju i powrotu do niego, zapisane w Powszechnej deklaracji praw człowieka,

- D. mając na uwadze działania podjęte przez instytucje Wspólnoty na rzecz uwolnienia i humanitarnego traktowania więźniów politycznych i więźniów sumienia na Kubie,
- E. mając na uwadze, że śmierć Orlanda Zapaty Tamayo – pierwszego od niemal 40 lat kubańskiego działacza, który zmarł w wyniku strajku głodowego, protestując przeciwko nadużyciom rządu – uznano za poważny krok wstecz w zakresie praw człowieka na Kubie oraz że wywołała ona falę protestów na szczeblu międzynarodowym i skłoniła kolejnych kubańskich więźniów politycznych i dysydentów do rozpoczęcia strajku głodowego,
1. zdecydowanie potępia okrutną śmierć (której można było zapobiec) dysydenta i więźnia politycznego Orlanda Zapaty Tamayo po 85 dniach strajku głodowego, i składa rodzinie wyrazy solidarności i współczucia;
 2. potępia prewencyjne przetrzymywanie działaczy i rządowe próby uniemożliwienia rodzinie Orlanda Zapaty Tamayo wzięcia udziału w pogrzebie i złożenia zmarłemu ostatniego hołdu;
 3. wyraża ubolewanie z powodu braku jakichkolwiek istotnych gestów ze strony władz kubańskich w odpowiedzi na wezwania UE i społeczności międzynarodowej do uwolnienia wszystkich więźniów politycznych i do pełnego poszanowania podstawowych praw i wolności, zwłaszcza wolności słowa i prawa do tworzenia ugrupowań politycznych;
 4. wzywa rząd kubański do natychmiastowego i bezwarunkowego uwolnienia wszystkich więźniów politycznych i więźniów sumienia;
 5. wyraża zaniepokojenie sytuacją kubańskich więźniów politycznych i dysydentów, którzy ogłosili strajk głodowy po śmierci Orlanda Zapaty; z ulgą przyjmuje fakt, że większość z nich przerwała już strajk, zwraca jednak uwagę na alarmujący stan zdrowia dziennikarza i psychologa Guillermo Fariñasa, który nadal prowadzi strajk głodowy, co może doprowadzić do tragicznego zakończenia;
 6. ubolewa, że nie uwzględniono wielokrotnych wniosków Rady i Parlamentu Europejskiego o natychmiastowe uwolnienie wszystkich więźniów politycznych i więźniów sumienia, i podkreśla, że więzienie dysydentów na Kubie za poglądy i pokojową działalność polityczną jest sprzeczne z Powszechną deklaracją praw człowieka;
 7. nalega, by Rada i Komisja nasiliły wszelkie stosowne działania, żądając uwolnienia więźniów politycznych oraz wspierania i gwarantowania działalności obrońców praw człowieka, zgodnie z uzgodnieniami zawartymi w konkluzjach Rady ds. Stosunków Zagranicznych z dnia 8 grudnia 2009 r.;
 8. nalega, by instytucje europejskie bezwarunkowo wspierały rozpoczęcie pokojowego procesu transformacji politycznej w kierunku pluralistycznej demokracji na Kubie i by zachęcały do niego bez zastrzeżeń;
 9. wyraża głęboką solidarność ze wszystkimi Kubańczykami i popiera ich dążenia do demokracji oraz do poszanowania i obrony podstawowych wolności;

10. nalega, by Wysoki Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa oraz komisarz ds. współpracy międzynarodowej niezwłocznie nawiązały zorganizowany dialog z kubańskim społeczeństwem obywatelskim i z grupami popierającymi pokojowe przemiany na wyspie, zgodnie z konkluzjami zatwierdzanymi kolejno przez Radę UE, z wykorzystaniem wspólnotowych mechanizmów współpracy na rzecz rozwoju, zwłaszcza europejskiej inicjatywy na rzecz demokracji i praw człowieka;
11. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rotacyjnej prezydencji UE, Wysokiej Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, Europejsko-Latynoamerykańskiemu Zgromadzeniu Parlamentarnemu oraz rządowi i Zgromadzeniu Narodowemu Władzy Ludowej Republiki Kuby.